POTOPA

Napsal: Henryk Sienkiewicz — Velký historický román.

Sevřel ohromné své pěsté a postoupil k nim.

Tu řekl Mirski hrozivě:

— Nekřičte, pane, a připomeňte si, že mluvíte k starším sebe.

Pan Roch zachvěl se a mimovolně se vzpřímil, neboť skutečně jeho význam vůči takovému Mirskému mizel, a všichni zajatci převyšovali ho hodností i významem o celou hlavu.

Stankievič dodal:

— Kam vám nařídili, abyste nás vezl, tam nás vezte, ale ani nepromluvte, neboť zítra můžete býti pod velením kteréhokoliv z nás.

Pan Roch vytřeštil oči a mlčel.

— Nic tak, pane Rochu! Zmátl jste se — řekl Oskierka. Pravíte-li, že jsme mu k útěku pomohli — je to hloupost, neboť především jsme spali tak jako vy, a pak, každý by přece pomohl nejspíše sobě, než jinému, ale vy jste si to v hlavě zmátl. Nikdo tu vinen není než vy. Sám bych vás dal zastřelit za to, že jsa důstojníkem, jste se dal do spaní jako medvěd a vězni že jste dal utéci ve vlastní helmici a ve vlastním plášti, ano i na vlastním koni. Je to neslýchaná věc, která se od počátku světa neudála.

— Stará liška mladou do pole vyvedla! řekl Mirski.

— Ježíši! Maria! Já také šavli nemám! zvolal Kovalski.

— Což se mu šavle nehodí? řekl Stankievič usmívaje se. Pravdu povídá pan Oskierka; zmátl jste to, mladý pane! Pistole jste dojista také měl?

— Ano, měl — řekl Kovalski, jakoby nevěděl o sobě.

Náhle uchopil se oběma rukama za hlavu:

— A list knížete pána pro velitele biržanského! Co já nešťastný nyní učiním . . . Jsem zničen na věky . . . Bodejž mi koule lebkou proletěla! . . .

— To tě nemine! řekl vážně Mirski. Jak nás teď do Biržů dovezeš? Co se stane, jestli ty řekneš, že nás jako vězně vezeš, a my starší v hodnostech povíme pravdu? Co myslíš? Myslíš, že švédský velitel nás zastaví a zadrží jen proto, že ho o to pan Kovalski požádá? Spíše nám uvěří a tebe v podzemí zavře.

— Zničen jsem! zahuben! naříkal Kovalski.

— Hlouposti — řekl Volodyjovski.

— Co činit, pane veliteli? zeptal se strážmistr.

— Jdi ke všem čertům! vykřiknu Kovalski. Což já vím, co je třeba činit? Kam jel? Bodejž tě hrom zabil.

— Jeď, jeď do Biržů! uhlídáš! řekl Mirski.

— Obrať! Do Kejdan! . . . vykřikl Kovalski.

— Ať mi štětiny po celém těle narostou, jestli tě tam pod zeď nepostaví a nezastřelí, řekl Oskierka. Jak se před tvář hetmanovu postavíš? Fuj! Hanba tě čeká a koule do hlavy, nic víc.

— Také ničeho jiného nejsem hoden, vykřikl nešťastný mladík.

— Hlouposti, pane Rochu! My jediní tě můžeme zachrániti — pravil Oskierka. Víš, že jsme byli ochotni s hetmanem jít na konec světa a třeba zahynout. Vic měli jsme zásluh i větší hodnost než ty. Prolévali jsme nejednou krev za otčinu a ochotně ji za otčinu vycedíme; ale hetman otčinu zradil, vydal ji v ruce nepřátel, spřátelil a spojil se s nimi proti milostivému pánu našemu, jemuž jsme věrnost přísahali. Myslíš, že vojákům, jakými jsme my, bylo snadno vypověděti poslušenství vrchnosti, jednati proti disciplině a vlastnímu hetmanu se opříti? Ale kdo je dnes s hetmanem, ten je proti otčině. Kdo je dnes s hetmanem, ten je proti majestátu. — Kdo je dnes s hetmanem, ten je zrádce krále a Republiky! Proto jsme hodili své bulavy (odznaky plukovnické) hetmanovi pod nohy, neboť cnost i povinnost, víra i čest nám tak přikazovaly. A kdo to učinil? Zdaliž já sám? — Nikoli! I pan Mirski, i pan Stankievič, nejlepší vojáci, nejtestnější lidé. Kdo při něm zůstal? — Zbojníci . . . A proč ty nejdeš po stopě lepších, moudřejších a starších, než jsi sám? Chceš uvaliti hanbu na jméno svoje? Chceš být za zrádce vyhlášen? Zpytuj svědomí a zkoumej sebe sama, co činiti náleží, sluší-li se zůstati při zrádci Radzivillovi a státi se tak zrádcem, nebo jíti s námi, kteří vypustiti chceme poslední dech za vlasť a poslední krůpěj krve za ni vycedit? Země by nás musila pohltit, kdybychom hetmanovi poslušenství nebyli vypověděli. Bodejž by se duše naše z pekla nedostaly, kdybychom vlasť a krále pro soukromé záměry Radzivillovy zradili!

Zdálo se, že slova ta na pana Rocha silně působí. Vytřeštil oči a po chvíli řekl:

— Co ode mne, pánové, chcete?

— Abys s námi zároveň šel k vojvodovi vitebskému, který při vlasti stojí a brániti ji bude.

— Ale když já mám rozkaz, abych vás do Biržů odvezl.

— Mluvte s ním! řekl Mirski.

— To chceme, abys neuposlechl rozkazu! Abys hetmana opustil a s námi šel. Pochop to! řekl Oskierka netrpělivě.

— Říkejte si, pánové co chcete, ale nic z toho nebude . . . Jsem voják a zač bych stál, kdybych hetmana opustil? Ne, podle mého rozumu než po jeho; ne podle mé vůle, ale po jeho. Zhřeší-li, bude on za sebe i za mne odpovídati a moje psí povinnost jest — hetmana poslouchat. Já jsem jen prostý člověk, co rukou nezrobím, toho hlavou nedokážu. Ale vím, že poslouchati musím — a dost!

— Čiň co chceš! vykřikl Mirski.

— Je už to hřích, pokračoval pan Roch, že jsem poručil do Kejdan obrátiti, když mi poručili, abych do Biržů jel. Zhloupnul jsem, dal jsem se oklamat tím šlechticem, který, ač je můj příbuzný, takovou věc mi učinil, kterou by ani cizí neprovedl. Kdyby to nebyl příbuzný! Ale příbuzný! Boha v srdci neměl, že i list mi vzal, knížecí přízně mne zbavil a trest na krk uvalil. To je pak příbuzný! A pánové, do Biržů pojedete, ať se pak stane cokoli!

— Škoda času, pane Oskierko! zvolal Volodyjoski.

— Obraťte k Biržům! zvolal Kovalski na dragony.

I obrátili opět k Biržům. Pan Roch poručil jednomu z dragonů, aby na vůz usedl a sám se posadil na jeho koně a jel těsně vedle vězňů, opakuje přes tu chvíli:

— Příbuzný a takovou věc mi provede!

Vězňové slyšíce to, ač hleděli vstříc nejistému osudu, ač byli velice stísněni, přece se nemohli smíchu zdržeti, a pan Volodyjovski konečně řekl:

— Potěšte se, vzácný pane Kovalski, neboť onen muž nepodvedl jenom takové lidi, jako jste vy. — Samého Chmelnického chytrostí převýšil, a pokud jde o obratnost, nikoho s ním srovnati nelze.

Kovalski nic neodpověděl, toliko odjel na několik kroků od vozu, boje se posměšků. Styděl se i vězňů, i vlastních vojáků, a tak byl ztrápený, že bylo smutno na něho se podívat.

Plukovníci rozmlouvali o panu Záglobovi a jeho neobyčejném útěku.

— Je to skutečně podivná věc, řekl pan Volodyjovski, že na světě není takových případů, ze kterých by se ten muž nedovedl vyprostiti. Kde nepomůže statečnost a síla, tam se obratností vykroutí. Jiní ztrácejí rmut, když se nad nimi octne smrt, nebo se poroučejí Bohu, čekajíce, co se stane; ale on hned hlavou pracovati počne a vždy si něco vymyslí. V čas potřeby je statečný jako Achilles, nebo jde šlépějemi Ulyssovými.

— Nechtěl bych ho hlídat, kdyby byl třeba řetězy spoután — řekl Stankievič — neboť na tom není dost, že uteče, ale ještě do konfuse a do posměchu člověka uvede.

— Nu ovšem! — řekl pan Michal. Do smrti se bude teď Kovalskému vysmívati, a Bůh rač chránit dostati se na jeho jazyk, neboť ostřejšího není v celé Republice. A když začne ještě, jak ve zvyku má, svou řeč přibarvovat, lidé smíchem pukají.

— A pravil jste, pane, že v čas potřeby i šavlí zacházeti dovede? zeptal se Stankievič.

— I ovšem! Před očima všeho vojska pod Zbarážem přemohl Purtaje.

— Bůh ví — zvolal Stankievič, takového jsem ještě neviděl.

— Velice nám posloužil už tím, že utekl — řekl Oskierka, neboť listy hetmanovy s sebou vzal, a kdo ví, co v nich proti nám bylo napsáno . . . Nevěřím, že by švédský velitel v Biržách popřál nám sluchu a ne Kovalskému. To se nestane, když my přijedeme jako vězňové a on jako velící eskortě . . . Ale, že tam nebudou vědět, co s námi činiti mají, to je věc jistá. Zcela jisto jest, že nám hlavy nezutínají, a to je věc hlavní.

— Já také jsem tak mluvil — odpověděl Mirski, abych Kovalského nadobro zmýlil . . . Ale co, pane, pravíte, že nám hlavy nezutínají, to věru není velká potěcha; vše se tak skládá, že lépe by bylo nežít; neboť to je již jisto, že teď ještě jedna vojna vybuchne, a to domácí, a to už bude poslední záhuba. Nač já starý mám na ty věci hledět?

— Anebo já, který jiné časy pamatuji! — řekl Stankievič.

— Tak nemáte mluvit, pánové, neboť milosrdenství boží je větší než zloba lidská, a Jeho ruka všemohoucí může nás z propasti vyrvati právě ve chvíli, kdy nejméně se toho nadějeme.

— Svatá slova jste vyslovil — řekl Jan Skřetuski. I nám lidem, kteří jsme sloužili pod korouhvemi nebožtíka knížete Jeremia, těžko je nyní žít, neboť jsme přivykli vítězstvím, a přece ještě toužíme vlasti posloužit, jen kdyby Pan Bůh dal konečně za vůdce muže, který by nebyl zrádcem, ale jemuž celým srdcem, celou duší by bylo možno důvěřovat.

— Oh, pravda, pravda! řekl pan Volodyjovski. Člověk by se bil ve dne v noci.

— Pravím vám, pánové, to vzbuzuje největší desperaci — řekl Mirski — že každý jakoby se temností brodil a sama sebe se ptá: co činit? a nejistota ho dusí jako můra. Nevím, jak vám je, ale mne dusí nepokoj . . . A když pomyslím, že já prvý jsem hetmanovi bulavu pod nohy hodil a tak odporu a vzpoury že jsem příčinou, vstávají mi zbytky šedin na hlavě. Tak jest. Ale co činit vůči zjevné zradě? Šťastni, kdož si podobných otázek klásti nemusí a kdo odpovědi v duši své hledati nemusili.

— Vůdce, vůdce, dej nám, Pane milosrdný! zvolal Stankievič, pozvedaje oči k nebi.

— Říkají, že vojvoda vitebský je nesmírně vzácný pán? zeptal se Stanislav Skřetuski.

— Tak jest! odvětil Mirski. Ale on ani velké, ani polní bulavy nemá, a dokud ho král hodností hetmanskou nepřiozdobí, může toliko na vlastní ruku jednati. — Ten nepůjde ku Švédům, ani nikam, to je jisto.

— Pan Gosievski, hetman polní je v nevoli u Radzivilla.

— Je to také vzácný muž — odpověděl Oskierka. Jak mne o tom zpráva došla, velice jsem se polekal a hned jsem tušil něco zlého.

Pan Michal se zamyslil a po chvíli řekl:

— Byl jsem jednou ve Varšavě i šel jsem do královských pokojů, a pán náš milostivý, jelikož má rád vojáky, chválil mne proto, jak jsem se zachoval v bitvě beresteckés a poručil, abych přišel k obědu. Při onom obědě viděl jsem také pana Czarnieckého, neboť vlastně k vůli němu byla uspořádána hostina. Jeho milost král objal pana Czarnieckého a pak řekl: "Byť i by přišly takové časy, že by mne všichni opustili, ty mi věrnost zachováš!" Na vlastní uši jsem slyšel ta slova jako duchem prorockým vyslovená. Pan Czarniecki rozčilením skoro ani promluviti nemohl a jenom opakoval: "Do posledního dechu! Do posledního dechu." A tenkrát jeho milost král zaplakal . . .

— Kdož ví, nebyla-li to slova prorocká; neboť časy pohromy již nadešly! řekl Mirski.

— Pan Czarniecki je velký bojovník! odpověděl Stankievič. — Není v celé Republice úst, jež by jméno jeho neopakoala.

— Říkají — pravil Skřetuski, že Tataři, kteří pana Revera Potockého proti Chmelnickému podporují, také v panu Czarnieckém mají zálibu a že nechtějí jíti tam, kde on není.

— Skutečná pravda — řekl Oskierka. Slyšel jsem, jak to v Kejdanech knížeti hetmanovi bylo vyprávěno; všichni tehdy pana Czarnieckého velice oslavovali, a knížeti to nebylo vhod, neboť se zamračil a řekl: "Je korunního správcem tábora, ale zrovna tak by mohl být u mne v Tykotině podstarostou."

— Závist ho patrně již hlodala.

— Je to patrná věc, že zločin nemůže snésti světla cnosti.

Takto rozmlouvali zajatí plukovníci, načež opět se rozmluva obrátila na pana Zágloba. Pan Michal Volodyjovski zaručoval, že se mohou od něho pomoci nadíti, řka, že p. Zágloba není člověk, kterýž by přátele své v neštěstí opustil.

— Jsem jist — řekl — že utekl do Upity, kdež mé lidi naleznu, jestli ještě nebyli pobiti nebo násilím do Kejdan přivedeni. S nimi vydá se na cestu, aby nás zachránil, leda že by nechtěli jíti, čehož od nich neočekávám. Jsouť v praporu tom po většině lidé laudanští a ti mne milují.

— Ale jsou to i radzivillovští dávní klienti! poznamenal Mirski.

— Pravda, avšak jakmile se dovědí o vydání Litvy Švédům, o uvěznění pana hetmana polního, šlechtice Judyckého, o uvěznění vás všech i mne, ukrutně to srdce jejich od Radzivilla odvrátí. To je poctivá šlechta, a pan Zágloba tam ničeho nezanedbá, aby hetmana sazemi vymaloval. Lépe to dovede než každý z nás.

— Ba! řekl Stanislav Skřetuski, a my zatím se v Biržách octneme.

— To není možno, neboť my objíždíme, abychom se Upitě vyhnuli, a z Upity je přímá cesta. Kdyby i o den později vyjeli, ano i o dva, ještě by mohli cestu zastoupit. My teď teprve do Šavlí jedeme a odtamtud k Biržům pojedeme. Vězte, že z Upity do Biržů je blíže než ze Šavlí.

— Ovšem že bližší cesta a lepší, je to silnice! řekl Mirski.

— Tak tedy! A my ještě nejsme v Šavlích!

Skutečně také teprve k večeru uzřeli horu zvanou Saltuves Kalnas, pod kterou se Šavle nacházejí. Cestou zpozorovali, že nepokoj zavládl již ve všech vesnicích a ve všech městečkách, jimiž jim bylo projeti. Patrně zpráva o tom, že hetman k Švédům přešel, po celé Žmujdži se již rozběhla. Tu i tam ptali se lidé vojáků, je-li pravda, že celá země od Švédů bude zabrána, místy bylo viděti veliká množství selského lidu, který se ženami, dětmi, s dobytkem spěchal do hlubin lesních, jimiž země hojně byla pokryta. Místy stavěl se lid hrozivě, neboť pokládal patrně dragony za Švédy.

V šlechtických zástěnkách přímo se jich vyptávali, kdo jsou a kam jedou, a když Kovalski místo odpovědi poroučet ustupovati s cesty, docházelo ku rozbrojům, k hádkám, k výhrůžkám, jež tak se přiostřovaly, že muškety k výstřelům připravené sotva byly s to dráhu raziti.

Velká cesta, vedoucí z Kovna na Šavle do Mitavy, pokryta byla vozy a vozíky, ve kterých jely ženy a děti šlechtické, spěchající, aby se před vojnou uchránily na statcích kurlandských. V Šavlích, jež byly statkem královským, nebylo ani soukromých praporů hetmanských, ani komputových; zde uzřeli zajatí plukovníci poprve švédský oddíl, složený z dvaceti pěti jezdců, kteří jako hlídka z Biržů vyjeli. Davy Židů a měšťanstva kupily se na náměstí a dívaly se na neznámé lidi, i plukovníci prohlíželi si je zvědavě, zvláště pan Volodyjovski, jenž dosud Švédův neviděl; chtivě pohlížel na ně žádostivýma očima, jako vlk pohlíží na stádo ovcí, a vousy při tom si nakrucoval.

(Pokračování.)

Jarní lék,

který krev čistí a soustavu posiluje — to je, co ti, kdož vědí, píší o Severovu Krvečistiteli (Severa's Blood Purifier). Jest to silitel v únavě, přemáhá tu jarní lenivost, ochablost a zmalátnělost. Jest nepřítelem vyrážek, uhrů, boláků, vředů a ran, z nečisté krvi pocházejících. Pište si o knížku "Choroby krve". Jest zdarma. Severův Krvečistitel stojí $1.00 a jest na prodej všude v lékárnách. Žádejte však výslovně jen Severův a nemůžete-li ho v lékárně obdržeti, objednejte přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia. — Advertisement

Dr. Olga Šťastná
LÉKAŘKA
čís. 2531 Jižní 16. ul., Omaha
Telefon: Tyler 2403
Úřadní hodiny: Od 2 do 5 hod. odp. každý den, mimo neděli.
V úterý a v pátek též večer od 7 do 8 hodin.
Zvláštní pozornost věnuje nemocem žen a dětí. 51tf

Dr. V. Anýž,
lékař a ranhojič
bývalý volontér kliniky dvorního rady, prof. dra. Pawlika pro nemoci ženské a chirurgické kliniky prof. dra. Kukuly v Praze.
Léčí všechny ženské a zastaralé nemoci.
Léky z vlastní laboratoře zašlou se na požádání.
1696 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Dr. J. J. Warta
český specialista v léčení chorob očí, uší, nosu, hrdla a přispůsobování brejlí.
1124 W. O. W. Bldg., Omaha, Neb
Hodiny od 9. do 5.
Telefon: Red 2839.

Tel.: Úřadovna Douglas 3636
Obydlí Tyler 2082
DR. V. V. ŘEŘUCHA
lékař osteopathie
Úřadovna v čís. 203—204 McCague Bldg., roh 15. a Dodge ul. Omaha, Nebraska.

Dr. B. DIENSTBIER
český zubní lékař
Pokoj č. 715 City National Bank
(16. a Harney ulice)
TEL. DOUGLAS 4284
Res. 1918 S. 14. St. Tel. Doug. 4605
Úřaduje od 9 h. dop. do 5 h. odp.
Večer dle ujednání. 50tf

DR. J. C. SOUKUP,
ZUBNÍ LÉKAŘ
Telefon: Douglas 130
201 Paxton Block (roh 16. a Farnam)
OMAHA NEBR.

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.
ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street proti Hotelu Prague
Tel. Red 4612
RESIDENCE: 1451 So. 11th Street
Tel. Douglas 4286.
Dopoledne Dr. Allisonem v nemocnicích.
V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpol.
V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

JOS. T. VOTAVA
PRÁVNÍK
Úřadovna: čís. pokoje 500 Bee Building.
Telefon: Douglas 651.
OMAHA NEBRASKA

C. H. Kubát,
právník a veřejný notář.
V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástupce u všech soudů.
403 Barker Block — 15. a Farnam
Tel. Douglas 6867 — Omaha, Nebr.

Jan Yirák
český pozemkový a pojišťovací jednatel.
Ctění krajané! Kdo byste si přál prodat aneb koupit majetek, nyní mám na prodej velký výběr krásných a laciných majetků; též i farmy.
Pojišťuji proti ohni, tornádu a vůbec všem vichřicím, pronajímám domy, obstarávám výtahy z knih a kontrakty.
Přijďte a prohlédněte si tyto krásné a laciné majetky, než koupíte jinde. — Milerád Vám posloužím.
Úřadovna: 1241 Jižní 16. ulice.
Telefon: Douglas 3258.

Kotěra & Sloup
vlastní bohatě zásobený obchod
grocerní a železářský
č. 1261 So. 16. Str. — Tel. Doug. 5573
Hospodyňky ušetří vždy peníze, budou-li s námi obchodovat. Vždy čerstvé máslo a vejce. 47tf

Sdružení českých lékařů
v Omaze a So. Omaze
DR. ŠRÁMEK J. M. sev.-záp. roh 8. a Hickory ul. Tel. Douglas 6645.
DR. KOUTSKÝ JOHN W., 405 sev. 24. ul., So. Omaha Telefon South 142.
DR. NĚMEC CHAS. J., 1316 William ul., Omaha. Telefon Douglas 2817.
DR. SWOBODA F. J., 1255 již. 16. ul., Omaha. Telefon Douglas 2313.
DR. ŠIMÁNEK G. F., 1262 již. 13., ul., Omaha. Operacím se věnuje zvláštní pozornost.
DR. KÁLAL F. J., 627 City National Bank, proti Burgess-Nash obchodu. Telefon Douglas 1761.
DRI. CHALOUPKA & CHALOUPKA, 24. a M ul., South Omaha, Nebraska.
My shora uvedení lékaři dle pravidel lékařské etikety, nejdůrazněji odsuzujeme veškeré ohlašování kteréhokoliv lékaře sama sebe ve kterýchkoliv časopisech svými pacienty, nechť už je to jakýmkoliv způsobem, ať ve zprávách místních nebo osobních. 43tf

LOUIS BERKA,
český právník a veřejný notář
336 Bee Bldg., Omaha
Vymáhá dědictví a srovnává majetek zde i v Čechách. Dá vám dobrou radu a zastoupí vás ve všech soudních případech. — Tel. Douglas 5967.

Kdykoliv jste ve městě, zajděte navštívit
ADAMA SLOUPA
elegantní hostinec
v č. 324 - 13. a Harney ul., Omaha
Znamenité pivo, výborné likéry, chutný lunč a veselá společnost.

Peníze
zasílám do Čech a všech zemí evropských nejlevněji prostřednictvím těch nejspolehlivějších společností. V Rakousko-Uhersku vyplácí se dle přítomného kursu přes pět korun za dollar a peníze obdrží adresát na své poslední poště. Každá zásilka zaručena.
F. J. KUTÁK,
1721 So. 12th Str., Omaha, Nebr.
Tel. Tyler 1743.

E. H. Vrána & Co.
architekti a inženýři.
Vyhotovují plány na všeho druhu budovy — velké obnivzdorné obchodní budovy, školy, kostely a jiné. Inženýrskou práci jako stoky a podobné. Prozatímní kancelář v čís. 1325 William ulice, Omaha, Neb.

JAMES KADLEC
vykoupil a novým zbožím hojně zásobil obchod
grocerní a uzenářskými výrobky
(dříve Karel Kautský)
v čísle 811 Hickory ul., Omaha.
Na skladě vždy ta nejlepší grocerie. Denně čerstvá zelenina, máslo a vejce. Vzorná obsluha. Zboží se dováží. Přízeň krajanů vítána. 39-4c

7% NA VAŠE PENÍZE
ZARUČENÉ
HOME BUILDERS INC. OMAHA

Blesk nemůže udeřit
když
dostane se tam Shinn dříve

CHARLES F. KUNCL
obchod pozemkový pojišťující a uhlím
Úřadovna na rohu 14. a William ul., Omaha, Neb.
Telefon v úřadovně: Douglas 8397 a v obydlí Douglas 5362.

Pěkně zařízený HOSTINEC
— vlastní —
Frank Semerád
16. a William ulice — Omaha, Nebr.
Výtečný Metelův ležák, jakož i pravé importované plzeňské stále na depu. Kozelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusek stále při ruce.